

Ἀλλοίμονο 'ς τὸ σπιτικό, ποῦ μείνῃ δίχως ἄνδρα.
Χωρὶς βοσκὸ σοῦ φαίνεται ἄρνιά γεμάτη μάνδρα!
Ποὺς θὰ τὰ φέρῃ 'ς τὸ νερό καὶ 'ς τὸ χλωρὸ χορτάρι;
Λύκος ἢ χάρος τ' ἀμοῖρα θ' ἀρπάξῃ ἢ θὰ πάρῃ!

Ἀχ! Ἐχει τὸ μαρτύριο δὲν ἔξερω τί, ποῦ κάμει
Τὰ δάκρυά μας νὰ κυλοῦν, νὰ τρέχουν 'ὅαν ποτάμι.
Δὲν ἔξερω τί, 'ποῦ ὄνομα δὲν εἶχε καὶ δὲν ἔχει.
Μὰ ποῦ καθένας μας θαρρεῖ 'ς τὴ γλώσσά του ποῦ τρέχει.
Δὲν ἔξερω τί, ποῦ ταῖς καρδιαῖς θαρρεῖς 'ματοκυλίζει,
καὶ μὲ ἀχτῖνες θεϊκαῖς τὸ μάρτυρα στολίζει.
Δὲν ἔξερω τί μυστήριο, ποῦ κάμει τὸν καθένα
Τὸ Γολγοθᾶ νὰ 'θυμηθῇ καὶ σὲ γλυκεῖα Παρθένα!
Μαρτύριο, 'ποῦ τὸ κλειδί κρατεῖς τοῦ Παραδείσου,
Δόσε 'ς τὸ Ρόκο τὸ φτωχό, ὦ, δόσε τὸ κλειδί σου!

Ἦ τὴ σκαλωσιά τὴ φοδερὴ ὁ Ρόκος γονατίζει,
Μέ δάκρυα τῆς σκαλωσιάς τὸ πάτωμα ποτίζει.
Σκυμμένος κλαίει, δάκρυα ἢ προσευχὴ του εἶναι.
— «Στάσου, τζελάτη! Μὴ στιγμὴ, παπᾶ, κοντά μου μείνε,
"γὰ νὰ μοῦ δώσης τὴν εὐχή!" καὶ βάνει τὸ κεφάλι
Ἦ τὸ σιδερένιο τὸ χαλκᾶ, καὶ «μνήσθητί μου» ψάλλει.

Σκύφτει ὁ γέρος ὁ παπᾶς νὰ δώσῃ τὴν εὐχή του
Καὶ τρέμει χειροπόδαρα ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.
Σὰν ἀστραπὴ καταίδηκε τὸ φοδερὸ μαχαίρι,
Καὶ ὁ παπᾶς ἀπώμεινε χλωμὸς 'ὅαν θειαφοκέρει.
Τοῦ Ρόκου ἐτελείωσαν τὰ βάσανα, τὰ πάθη,
Ἔπεσε τὸ κεφάλι του 'ς τὸ φοδερὸ καλάθι.

Χαμοκελάδι, σκορδιαλός, φιλέρνημο πουλάκι,
Ἐκεῖ 'ποῦ εἶναι μνήματα καὶ πεθαμένων λάκκοι,
Γοργὸ πηδᾶ, γοργὸ πετᾶ 'ς τὰ μνήματα, 'ς τοὺς λάκκους,
Ποῦ κρύφτουν ἅγια χώματα ἢ μαύρους βουκολάκους,
Καὶ κελαῖδεῖ λυπητερά καὶ τριγίρι λέει,
Ἢ 'ἐκείνους 'ποῦ 'ς τὰ μνήματα κοιμοῦνται λὲς πῶς κλαίει.
Ἦ τοῦ Ἐφῆλλαγα καμμιὰ φορὰ τὸ μάρμαρο πηδάει,
Καὶ τὸ πουλάκι σκιάζεται, τὸ πούπουλο μαδάει.
Πετᾶ κι' ἀπὸ καμμιὰ φορὰ, καὶ 'ς ἓνα μνημα ψάλλει,
Ποῦ κλεῖ τοῦ Ρόκου τὸ κορμί, τοῦ Ρόκου τὸ κεφάλι.

Χαμοκελάδι σκορδιαλέ, φιλέρνημο πουλάκι,
Τὸ θλιβερό τραγοῦδί σου καὶ τῶνα κανδηλάκι,
Π' ἀνάφτει γὰ τὸν δύστυχο ἢ δύστυχη φамίλια,
Ἀεῖζουν γὰ μνημόσυνα τοῦ ψεύτη κόσμου χίλια!

ΤΟ ΜΕΡΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ANDRÉ THEURIET)

Οἱ τρεῖς μάγοι Φαρνάβαζος, Δαρείος καὶ Τισσαφέρνης, κομίζοντες χρυσόν, λίθων καὶ σφύραν, ἀνεχώρησαν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἀλλὰ μὴ γινώσκοντες καλῶς τὴν ἄγουσιν εἰς Βηθλεὲμ, ἀπεπλανήθησαν καθ' ὁδόν διότι διερχόμενοι δάσος ἔρημον καὶ πυκνότατον, ἔχασαν ἀπὸ τὰς ὄψεως αὐτῶν τὸν ὁδηγὸν Ἀστέον· μετὰ ἀρκετὴν περιπλάνησιν ἔφθασαν τὴν νύκτα εἰς χωρίον τι τῆς Γαλιλαίας. Αἱ χεῖρες αὐτῶν ἦσαν κατὰκοποι, φέρουσαι τὰ ἀγγεῖα, ἅτινα περιεῖχον τὰ διὰ τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας προωρισμένα μῦρα, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ ἀπέθνησκον τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Ἐκρουσαν λοιπὸν τὴν θύραν τῆς πρώτης οἰκίας τοῦ χωρίου, ὅπως ζητήσωσι φιλοξενίαν.

Ἡ οἰκία, ἢ μᾶλλον ἡ καλύβη αὕτη, καίμενη σχεδὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἀνῆκεν εἰς ὑλοτόμον ὀνομαζόμενον Μανασσῆν, ὅστις ἐξ ἡ πενιχρώτατα μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων του. Ἦτο ὀικοδομημένη ἐκ πηλοῦ μὲ στέγην ἐκ χώματος καὶ χόρτων, διὰ μέσου τῶν ὀποιῶν τὸ ὕδωρ διέρρεε κατὰ τὰς βροχεράς ἡμέρας.

Οἱ τρεῖς μάγοι, ἀπνηδονότεροι ἐκ τοῦ κόπου, προσώθησαν τὴν θύραν, ὅταν δὲ ὁ ὑλοτόμος ἦνοιξεν αὐτήν, παρεκάλει αὐτὸν νὰ τοῖς παράσχῃ δειπνὸν καὶ κλίνην.

— Ἀλλοίμονον! καλοὶ μου ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Μανασσῆς, ἔχω ἓνα μόνον κρεβάτι δι' ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκά μου καὶ μιὰ παληφάθρα γὰ τὰ παιδιὰ μου· ὅσο γὰρ δεῖπνο μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω μόνον ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριο. Ἐν τοσοῦτῳ κοπιᾶστε μέσα, καὶ ἐὰν δὲν εἴθε πολὺ δύσκολοι θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς οἰκονομῶ.

Οἱ μάγοι εἰσῆλθον, ὁ δὲ Μανασσῆς προσ

ἤνεγκεν αὐτοῖς τὰ ὑπεσχημένα, ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριο, τὰ ὅποια κατεβρόχθισαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ὁ ὑλοτόμος καὶ ἡ σύζυγός του τοῖς παρεχώρησαν τὴν κλίνην των, ὅπου ἐκοιμήθησαν τὸν βαρούχειον, πλὴν τοῦ Τισσαφέρνου, ὅστις, ἀγαπῶν τὰς ἀναπαύσεις του, κατεστενοχωρεῖτο ἐν μέσῳ τοῦ χονδροῦ Φαρναβάζου καὶ τοῦ γιγαντώδους Δαρείου.

Τὴν ἐπιοῦσαν, πρὶν ἐξακολουθήσωσι τὴν πορείαν, ὁ Φαρναβάζος γενναϊότερος τῶν τριῶν, εἶπεν εἰς τὸν Μανασσῆν.

— Θέλω νὰ σοῦ δώσω κατὶ, νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν σου.

— Τὴν παρεχώρησαμεν μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ δὲν θέλομεν τίποτε, καλοὶ μου ἄνθρωποι, ὑπέλαθεν ὁ ὑλοτόμος, τείνων οὐχ ἤττον τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φαρναβάζος, ἀλλὰ θὰ σοῦ ἀφήσω μιὰν ἐνθύμησιν, ἢ ὅποια ἀξίζει περισσότερον.

Ἀναζητήσας δὲ εἰς τὰ θυλάκιά του ἐξήγαγε μικρὸν αὐλόν, τὸν ὅποιον ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μανασσῆν, ἐνῶ δὲ οὗτος, ἀπατηθεὶς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ἐμόρφαζε δυσχερῶς, ὁ Φαρναβάζος προσέθηκε:

— Ἐὰν εὐχηθῇς τι, παίζων τὸν αὐλόν, ἡ εὐχή σου θὰ εἰσακουσθῇ παρευθὺς. Λάβε, μὴ κάμνης ὅμως κατὰχρησιν αὐτοῦ καὶ μὴ ἀρνήσῃ ποτε ἐλεημοσύνην καὶ φιλοξενίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὅτε οἱ τρεῖς μάγοι ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ Μανασσῆς εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του, σταθμίζων μετὰ περιφρονήσεως τὸν μικρὸν αὐλόν εἰς τὴν χεῖρά του.

— Καλλίτερα νὰ μᾶς ἔκαμναν κανὲν ἄλλο δῶρον ὀλιγώτερον ἀνόητον ἀπὸ αὐτὴ

τὴν συρίκτρα· ἐν τούτοις παρευθὺς θὰ δοκιμάσω νὰ συρίζω, γὰ νὰ ἰδῶ ἂν δὲν ἀστείοσηκαν μαζὶ μας.

Ἀμέσως δὲ ἀνέκραξε:

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχωμεν ἓνα πρῶγευμα ἀπὸ ψωμί, μία κρεατόπηττα ἀπὸ κυνῆγι καὶ ἓνα μπουκάλι κρασί!

Ἐπειτα ἔπαιξε μὲ τὸν αὐλόν ἓνα σκοπὸν ἐντόπιον καὶ πάραυτα πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κεκαλυμμένης διὰ λευκοῦ λεπτοτάτου τραπεζομανδύλου, τὸν οἶνον καὶ τὸν ζητηθέντα πλακοῦντα.

Βέβαιος πλέον περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ αὐλοῦ του, δὲν ἐσταμάτησεν ἐδῶ, ἀλλ' ἐζήτηε ὅ,τι τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, αὐλῶν ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας. Ἀπέκτεσεν ἐνδύματα νέα διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, χρήματα, τράπεζαν πλουσιοπάροχον, ἐπειδὴ δὲ ἤρκει νὰ εὐχηθῇ τι, ὅπως τὸ ἔχη ἀμέσως, ἐγένετο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διασπῆματι εἰς τῶν βαθυπλούτων τῆς χώρας, ἐν ἣ ἔζη. Ἀντὶ τῆς ἐτοιμορρόπου καλύβης του ἀνήγειρε λαμπρὸν μέγαρον, τὸ ὅποιον ἐπλήρωσεν ἐπιπλων πολυτελῶν καὶ ἄλλων πολυτίμων σκευῶν, μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῆς ἐπιπλώσεως ἐτέλεσε μεγάλην ἐορτήν, ἐγκαινίζων τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν.

Περίξ ἀφθόνου τραπέζης, ἀπαστραπτούσης ἐκ φωτισμοῦ ἀπλέτου καὶ ἀργυρῶν σκευῶν, εἶχε συνενώσῃ ἀπάσας τὰς ἐπισημότητας τοῦ τόπου. Ὁ ἴδιος ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς μετὰ τῆς συζύγου του, κεκοσμημένης ὡς εἰκὼς θαυματοουργοῦ ἁγίου, ἐνῶ μουσικοὶ, τοποθετημένοι ἐν τῇ ὑπερθεν στοῇ, ἔτερπον τοὺς συνδαιτυμόνας διὰ τῶν εὐθυμοτέρων σκοπῶν. Ἰνα μὴ ταραχθῇ δὲ ἡ εὐωχία, εἶχε παραγγεῖλῃ εἰς τοὺς ὑπη-

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Μὲ φῶτισματ' ἀσημέρια λαμπυρίζουν
 Ἡ ἑλὲς ὄξω 'ς τὴν λιανίδα.
 Μόνο ἐδῶ νερὰ δροσάτα μουρμουρίζουν
 Εἰς τ' ἀπόσνια μὲς τὴν πλούσια πρασινάδα.

Μιὰ σκεπὴ μᾶς πλέκουν ἄρθη ἐδῶ καὶ φύλλα
 Ὅπου ἡ κάψα δὲν περνάει.
 Μόνο ἀπάρουθε τὸ φῶς τὴν πρασινίλα
 Στὰ τετράξανθα μαλλιά σου ἀντιφωτᾷ.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Καλλιτεχνία. — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόρος τοῦ ζωγράφου B. Giuliana

Ἐλ', ἀγάπη μου γλυκὰ ν' ἀναπανθοῦμε
 Δῶ σιμὰ 'ς τὴν νερομάννα.
 Γῦρ' ἐδῶθε, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
 Ἄλλ' ἀγάλια, μὴν ξεπνήσουμε τὸν Πᾶνα!
 Ὡς τὸ χιονιτὸ σου τὸν κόρφο ἔνα λουλουδι
 Μαθὶ κι' ἄγριο γέρνει κάτω.
 Σὰν βραδυάση θὰ σοῦ ψάλλω ἕνα τραγοῦδι
 Ποῦ θὲ νάχῃ τὴ δροσιά, τὴ μυρωδιά του.

Γύρε πάλι, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
 Τὸ νερὸ σιροκυλάει.
 Τὴ μουρμούρα τὴ γλυκειὰ ποῦ τὴν ἀκούμε,
 Ὁ σκοπὸς ποῦ θὰ σοῦ πῶ θὰ σ' τὴν θυμάει.
 Τήρα ἐκεῖ 'ς τ' ἀλαστέριον σου ποδάρι
 Πεταλοῦδα ὥραϊα ζυγνέει.
 Σὰν κι' αὐτὴ μὲ πλήθιο χρῶμα καὶ καμάρι
 Τὰ φτερά του ὁ κάθε στίχος μου θ' ἀπλόγη.

Δός μου ἀκόμα ἕνα φιλάκι, δός μου κι' ἄλλο!
 Σὺ τοῦ τόπου εἶς ἡ Ναϊάδα.
 Ἀχ! νὰ ἡμπόρια 'ς τὸ τραγοῦδι μου νὰ βάλω
 Τοῦ φιλιοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τὴ γλυκάδα!

Δ. ΓΡΑΙΚΟΣ

ρέτας νὰ μὴ ἐπιτοέπων ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει εἰς τοὺς ὀχληροὺς καὶ τοὺς ἐπαίτας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν αὐλήν· εἶχε μάλιστα θέσιν εἰς τὴν θύραν δύο μεγαλοσώμους θεράποντας, ὠπλισμένους διὰ ῥάβδων, καὶ ἔχοντας ἐντολὴν νὰ πομακρύνωσι πάντα ῥακενδύτην καὶ ἐπαίτην τῶν πέριξ. Οὕτω βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶσιν οἱ προσκεκλημένοι παρεδόθησαν εἰς τὴν δικασκίδασι.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν οἱ μάχοι, παραθέσαντες τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἐπανήρχοντο ἐκ Βηθλεὲμ. Διερχόμενοι δὲ διὰ τοῦ δάσου ἀνεγνώρισαν τὸ χωρίον, ὅπου εἶχον κοιμηθῆ, εἶδον τὸ μέγαρον κατὰ φῶτον, καὶ ὁ Τισσαφέρνης εἶπεν εἰς τὸν Φαρνάβαζον :

— Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω ἐὰν ὁ ἄνθρωπός μας δὲν κατεχράσθη τὸν μικρὸν αὐλὸν σου καὶ ἐὰν ἀφότου ἔγεινε πλούσιος, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, νὰ εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

— Ἄς ἴδωμεν, ὑπέλαβε λακωνικῶς ὁ Φαρνάβαζος.

Μεταμφιεσθέντες εἰς ἐπαίτας ἀντικατέστησαν τὰς λαμπράς αὐτῶν ἐνδυμασίας διὰ ῥακῶν καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, ζητοῦντες φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ τοὺς ἐδέχθησαν κακίστα· ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενον, θορυβοῦντες μεγάλως, ὁ Μανασσῆς προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἰδὼν τοὺς ἐπαίτας διέταξε νὰ πομολύσωσιν ἐναντίον των τοὺς κύνας, ὥστε οὗτοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι νὰ παλλάξωσι πάσης βλάβης τὰς κνήμας των.

— Τὸ ὑπέθετον! ἀνέκραξε βλασφημῶν ὁ Τισσαφέρνης, τὸν ὅποιον οἱ κύνες εἶχον δαγκάσῃ εἰς τὸ γαστροκνήμιον.

— Πολὺ καλὰ! ὑπέλαβεν ὁ Δαρεῖος, θὰ μᾶς τὸ πληρώσῃ! Θὰ μάθῃ τί σημαίνει ἡ ἐκδίκησις τῶν τριῶν μάγων!...

Ἐν τούτοις οἱ συνδαιτυμόνες ἐξηκολούθουν εὐωχούμενοι ἐν εὐθυμίᾳ. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν ἐπιδορπειῶν, καὶ ὁ Μανασσῆς, κρατῶν μάχαιραν, ἐτοιμάζετο νὰ κόψῃ ὑπερμεγέθη πλακοῦντα, ὅτε ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλήν κρότος ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων γαυριῶντων ἵππων χρυσοφαλάρων. Ὁ Μανασσῆς παρετήρησε καὶ πάλιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἰδὼν δὲ ὅτι προσήρχοντο ἀκόμῃ εὐγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξε νὰ τοὺς ὀδηγήσωσιν ἐπάνω ἐν σπουδῇ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, κρατῶν λαμπάδα, ἔδραμε πρὸς ὑποδοχὴν των μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούρας. Τότε εἶδον εἰσερχομένους τοὺς τρεῖς μάγους πομπωδῶς, ἐστεμμένους τὴν κεφαλὴν καὶ περιβεβλημένους πορφύραν καὶ πολυτίμους λίθους. Ὁ Μανασσῆς ἀνεγνώρισε τοὺς παλαιούς του ξένους, ἀλλ' ἐκρατήθη μετὰ πολλὰς δὲ ὑποκλίσεις καὶ χαιρετισμούς τοὺς παρεκάλεσε νὰ μετασχηματίζωσιν τῆς τραπέζης.

— Εὐχαριστοῦμεν! εἶπεν ὁ Φαρνάβαζος

ἀποτόμως· ἡμεῖς δὲν τρώγομεν εἰς οἶκον ἀνθρώπων, ὅστις δέχεται τὸσον κακῶς τοὺς πτωχοὺς.

— Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον κρατεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου! ἀνέκραξεν ὁ Δαρεῖος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του φωνῆς.

— Ἄ! ἀπολύεις τοὺς σκύλους σου κατὰ τῶν ἐπαίτων! προσεθῆκεν ὁ Τισσαφέρνης, ψάυων τὴν κνήμην του. Περίμενε, καὶ θὰ σοὺ παίξω ἕνα σκοπὸν, τὸν ὅποιον δὲν ἤκουσες ἀκόμῃ.

Καὶ ἀναστὰς ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν αὐλὸν, ὁμοιον πρὸς τὸν δωρηθέντα εἰς τὸν Μανασσῆν, ἐσύριξε τρομερῶς. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τράπεζα, συνδαιτυμόνες καὶ μέγαρον ἐξηφανίσθησαν, ὁ δὲ ὑλοτόμος ἐπανευρέθη, μόνος καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσου, ἐὼπιον τῆς ἐτοιμορόπου καλύβης του μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ῥακενδύτων τέκνων του.

— Εὐτυχῶς μοὺ μένει ὁ αὐλός! διελόγησθη.

Ἀλλὰ μάτην ἀνεσκάλευσε τὰ διάτρητα θυλάκιά του. Τὸ περίαπτον εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῶν τριῶν μάγων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπεκράτησε συνήθεια, ὅταν κόπτωσι τὴν βασιλύπηττα, νὰ φῶσιν τὸ μερίδιον τῶν πτωχῶν.

Εἰ Φιλιππουπόλει

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

ΔΕΚΑ ΣΚΕΨΕΙΣ

Λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ σιδηρόδρομος διέρχεται διὰ μέσου νεκροταφείου. Ἐπὶ τῇ θέρᾳ τῶν κυπαρίσσω καὶ τῶν λευκῶν μνημείων τῶν παρερχομένων μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος εἰς τὰ δύο τῆς ὁδοῦ ἄκρα, ἐρωτᾷ τις ἐαυτὸν : Πρὸς τί τοιαῦτα ταχύτης διὰ νὰ καταλήξῃ τις ἐκεῖ;

Λέγομεν συνήθως εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσωμεν : «Τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται», ἐνῶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἶνε μελαγχολικοὶ ἀκριδῶς διὰ τοῦτο, διότι τὰ πάντα παρέρχονται, τὰ πάντα μεταβάλλονται.

Ὅποια θέλησις ἀπαιτεῖται παρὰ τῷ εὐφυῇ ἀνθρώπῳ ὅπως στερηθῇ τῆς ἡδονῆς καυστικοῦ ἀστέισμοῦ! Λέγεται ὅτι ὁ Ρακίνας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πνευματικῆς του ἀκμῆς, ἔδακνε τὰ χεῖλη μέχρις ἀφαιμάξεως ὁσάκις ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ καυστικὴν τινα εὐφυϊολογίαν.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὁ σκοτεινὸς καὶ συννεφώδης καιρὸς ἀπομακρύνει ἡμᾶς ἐτι περισσότερον ἀπὸ τὰ μακρὰν ζῶντα ἀγαπητὰ πρόσωπα, ἐνῶ ὁ ἥλιος πλησιάζει ἡμᾶς ὀλίγον πρὸς αὐτὰ;

Μὴ ὁμιλῇτε ποτὲ περὶ τῶν χρημάτων σας· ἄλλως ὁ κόσμος θὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ὑπῆρξατε πάντοτε πλούσιος.

Τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ φιλίας καὶ ἔρω-

τος; Ἡ φιλία τρέφεται διὰ τῶν εἰσδοημάτων, ὁ ἔρως τρώγει καὶ τὰ κεφάλαια.

Μόνον μετὰ τὰς καθῶς πρέπει γυναῖκας ὑπάρχει ἀρχή, διότι μετὰ τὸς ἀλλας ἀρχίζει τις πάντοτε ἀπὸ τοῦ τέλους.

Ἡ ἀνάμνησις ἔχει τοῦτο τὸ καλόν : ὅτι μόνον τὸ μεῖδιμα τῶν ἀγαπητῶν προσώπων διατηρεῖ.

Ἐφ' ἡμερὶδες καλοῦνται οἱ σιδηρόδρομοι τοῦ ψεύδους.

Λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ ζῶα ὠμίλουν· σήμερον γράφουν.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Εἶνε εὐτυχές, φιλότητ μου, ὅτι οὔτε σὲ οὔτε ἐμὲ δὲν κατέλαβεν ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου, ὃν μόλις ἐγνώρισα καὶ ὃν ἐπανευρίσκω ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν μορφῶν ἄλλων, μετὰ τὰ μεμαρμένα χαρακτηριστικὰ, τὴν ἀποτεθαρρημένην ἔκφρασιν.

«Δὲν ἔρχονται εἰς Ἀρβιλλιάρ ἢ οἱ ἐν ἀναρρώσει ὡς ἐγὼ καὶ ἐκεῖνοι, περὶ ὧν ἀπέπτυ πλεονεξία ἐλπίς σωτηρίας.

«Κατέχομεν δύο μόνον δωμάτια ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Αἱ Δελφίνοιαι ἄλπει», ἐξ ὧν εἶνε καταφανὴς ὅλη ἡ μεγαλοπρεπὴς παιδιὰ εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ κατὰ φύτα βουνά, ἅτινα δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω, τὴν μὲν ἡμέραν περιπλανωμένη ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἄλσει, τὴν δὲ νύκτα διασκεδάζουσα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ διασκεδαστικωτέρα ὥρα εἶνε ἡ ὥρα τῶν ἀφίξεων καὶ ἀναχωρήσεων. Περικυκλοῦσι τὰς ἀμάξας, ἀνταλλάσσουσι χαιρετισμούς, χειραψίαν μετὰ τῶν ἀναχωρούντων, ἀσπάζονται ἀκόμῃ πρόσωπα, ἅτινα μόλις γνωρίζουσι, ἀνυψοῦσι τὰ βινόμακτρα εἰς τὸν ἀέρα, εἴτα ἡ βαρεῖα ὀδοιπορικὴ ἀμαξία, πλήρης καὶ ταλαντευομένη, ἐξαφανίζεται βαθμυδὸν διὰ τῶν στενῶν ὁδῶν, ἀπάγουσα μακρὰν τὰ ὀνόματα, τὰς μορφὰς ἐκείνας, αἵτινες ἀπετέλεσαν ἐπ' ὀλίγον μέρος κοινῆς ζωῆς, τὰς μέχρι χθὲς ἀγνώστους, καὶ ἃς αὖριον θελεῖ κλυφεῖ ἡ λήθη.

Τὸ περιεργότερον εἶνε ὁ μετὰ τὸ λουτρὸν περίπατος, ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν κάμνω λουτρά εἶμαι ἀπηλλαγμένη αὐτοῦ· μένω ὁμῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὑπὸ τὰς φυλῶνας τοῦ ἄλλου, παρατηροῦσα ὅλους αὐτοὺς πηγαίονεργαζομένους μετὰ βῆμα τακτικόν, μετὰ ὕψος ἀφρημένον, συναντωμένους ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρωσι. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δεινδροστοιχίας ἵστανται, κλείουσι τὸ ἀλεξήλιόν των, ἀνεγείρουσι τὸ ἐπανωφόριόν των πρὸς προσφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἁέρος, παρατηροῦσι τὸ ὥρολόγιόν των, καὶ ἀρχίζουν, ἐν, δύο, με-